

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Τὸ Φθινόπωρο μπῆκε. Μὴ σὰς ξεγελαῖ οὔτε ὁ ζεστός ἥλιος οὔτε τὰ ξεραμένο χῶμα. Καλὰ κάνετε νὰ κοιτάξετε τίς... ὑγρὲς μύτες τῶν παιδιῶν, τὸ ἐλαφρὸ σας τσούξιμο στὸ λαιμό, τὰ ρόδια στὴν ἀγορά καὶ τὰ μάλλινα στὶς βιτρίνες. Κι' ἀκόμη καλλίτερα θὰ κάνετε ἂν τινάξετε ἐγκαίρως τίς ναφθαλίνες ἀπὸ τίς κουβέρτες καὶ τὰ πουλόβερ γιὰ νὰ τᾶχετε ἕτοιμα καλοῦ — κακοῦ.

Προχθὲς ἦταν ἡ πρώτη Κυριακὴ ποὺ τὸ νιώσατε καλὰ τὸ Φθινόπωρο. Γιὰ πρώτη φορὰ τὰ παιδιὰ ἦταν κατηγορηματικά:

— Δὲν θέλουμε θάλασσα σήμερα.

— Δὲν θέλετε; Περίεργο.

— Ὁχι, δὲν θέλουμε, κάνει κρύο.

Κι' ἄρχισαν οἱ πρώτες, χειμωνιάτικες ἐρωτήσεις:

— Πότε θ' ἀνάψουμε τὴ σόμπα μας;

— Πότε θὰ φορέσω τὸ παλτό μου;

— Πότε θὰ ἔρθουν τὰ Χριστούγεννα;

Πνιγμένη μέσα στὶς ναφθαλίνες καὶ στὰ ὀρθάνοιχτα ντουλάπια διώχνω τοὺς μικροὺς μπελάδες μακιρῶν.

— Πηγαίνετε ἔξω, νὰ παίξετε.

— Ὁχι, θὰ σέ, βοηθήσουμε.

Καὶ πράγματι, μὲ βοηθοῦν πολὺ αποτελεσματικά! Ἐκεῖνος φόρεσε τὰ περσινὰ του μακρῶν πανταλόνια ποὺ τοῦρχονται, γωρὶς ὑπερβολή, ὡς τὴ μέση τῆς γάμπας. Ἰδιος ὁ Σαρλῶ! Ἐκεῖνη προσπαθεῖ νὰ μπεῖ μέσα σ' ἓνα παλιό μαρουδιακό παλτουδάκι. Ἐμένα τὸ μυαλό μου δουλεύει. Φέτος χρειάζομαστε αὐτό, καὶ τοῦτο, καὶ τὸ ἄλλο. Πῶς ψηλώνουν ἔτσι τὰ παιδιὰ! Ὅλα τοὺς μικραίνουν. Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε! Ἄν πεῖς ἀπὸ παπούτσια...

— Εἶναι ὥραϊος ὁ Χειμῶνας. Θὰ βοέχει κι' ἐμεῖς θὰ κοιτοῦμε ἀπὸ τὰ τζόμια..

— Καὶ θὰ τρῶμε κάστανα ζεστά..

— Οὐφ, τὸ βαρέθηκα τὸ καλοκαίρι..

Σκληρὰ ποὺ εἶναι κάποτε τὰ παιδιὰ. Τὸ φτωχὸ τὸ καλοκαιράκι τοὺς πρόσφερε τὰ πάντα. Τὰ φρούτα του, τὸν ἥλιο του, τὴ ξεγνοιασιά του. Καὶ μόλις βρῆκαν εὐκαιρία τὸ ἀποδιώχνουν, χωρὶς ἴχνος τύψης.. Μά, μήπως κι' ἐμεῖς δὲν κάνουμε ἀσυναίσθητα τὸ ἴδιο; Μήπως δὲν νοσταλγοῦμε τίς μακρινὲς χειμωνιάτικες νύχτες κοντὰ στὴ φωτιά μὲ τὴν καλὴ κουβέντα καὶ τὸ ποτηράκι τὸ κρασί. Μήπως κι' ἐμεῖς μέσα μας δὲν λέμε ἄχ, νὰ βρέξει λίγο, νὰ μυρίσει γῶμα καὶ Φθινόπωρο...

Ἔτσι εἶναι, τὸ κάθε τι στὴν ὥρα του. Βγήκανε πιά τὰ ρόδια, οὔτε ποὺ γυρῶμε νὰ κοιτάξουμε τὸ καρπούζι. Σὲ λίγο θὰ ἔρθουν τὰ μανταρίνια, θὰ παίρουν καὶ τὰ ρόδια τὸ δικό τους δρόμο.

Κι' κεῖνα τὰ δυὸ — τρία ἀνάλαφρα συννεφάκια στὸν οὐρανό, τί εὐπρόσδεκτα ποὺ εἶναι! Κρύβουνε τόσα μυστικά, ξεχασμένα γιὰ ὀλόκληρους μῆνες. Ναί, τὸ Φθινόπωρο ἔρχεται, σὰν τὸν καλὸ, πιστὸ φίλο, ποὺ ἔχουμε νὰ τὸν δοῦμε καιρὸ καὶ τὸν πεθυμήσαμε!